

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: Kaufland Česká republika v. o. s.**, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, proti **žalované: Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 11. 2014, čj. SZPI/AB412-13/2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Rozhodnutím Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátem v Plzni, ze dne 3. 6. 2014, čj. SZPI/AB412-9/2014 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně dne 4. 11. 2013 ve své provozovně v Plzni, Sukova ul. 1) uváděla na prodejní ploše do oběhu formou nabídky k prodeji a prodeje potravinu *Polévková směs – čerstvě upravená chlazená zelenina á 0,400 kg*, označení šarže: baleno 30. 10. 2013, země původu ČR, kontrolovaná dávka 6,8 kg, z toho destruktivně hodnoceno 2,4 kg, u které bylo zjištěno, že složka výrobku celer vykazovala plíseň na povrchu kořenu. Ze šesti destruktivně hodnocených balení vykazovalo plíseň všech 6 balení. Vada byla zjevná i přes obal výrobku. Z důvodu přítomnosti plísně byla potravin vyhodnocena jako nevhodná k lidské spotřebě, a tudíž nebezpečná; 2) uváděla na prodejní ploše do oběhu formou nabídky

k prodeji a prodeje potravinu Fíky sušené á 250 g, datum minimální trvanlivosti 9. 10. 2014, (...), kontrolovaná dávka na místě 34 kg (136 kusů), u níž bylo destruktivním hodnocením zjištěno, že spotřebitelská balení obsahovala fíky se škůdci (červi živí i mrtví) a stopy po jejich působení (exkrementy a poškozené plody). Z osmnácti destruktivně hodnocených balení byl výskyt nevyhovujících plodů zjištěn u 8 balení. Z důvodu přítomnosti škůdců a jejich zjevného působení byla tato potrovina vyhodnocena jako nevhodná k lidské spotřebě, a tudíž nebezpečná. Dle sdělení účastníka řízení (žalobkyně) a zaslaného dodacího listu jí bylo dodáno celkem 60 480 kusů této nevyhovující potravin, z dalšího oběhu bylo staženo 3 075 kusů.

Žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o potravinách*“), neboť žalobkyně v rozporu s požadavky čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 uvedl do oběhu nebezpečné potraviny specifikované pod body 1) a 2). Za tento správní delikt byla žalobkyni podle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o potravinách uložena pokuta ve výši 2.000.000,- Kč (výrok I.) Podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“), byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč a byla jí stanovena lhůta k zaplacení pokuty i nákladů řízení (výrok II.)

K odvolání žalobkyně bylo rozhodnutím žalované ze dne 13. 11. 2014, čj. SZPI/AB412-13/2014 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) rozhodnuto tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu byla ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí změněna (snížena) výše uložené pokuty na 950.000,- Kč, v závislosti na této změně byla provedena též změna výroku II. prvoinstančního rozhodnutí, ve zbytku bylo v souladu s § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalobou ze dne 13. 1. 2015, předanou k poštovní přepravě téhož dne a Krajskému soudu v Plzni doručenou dne 14. 1. 2015, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované i rozhodnutí prvoinstančního, eventuálně navrhl snížení uložené pokuty na 250.000,- Kč.

Zákon č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zapracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropské unie povinnosti provozovatele potravinářského podniku a podnikatele, který vyrábí nebo uvádí do oběhu tabákové výrobky, a upravuje státní dozor nad dodržováním povinností vyplývajících z tohoto zákona a z přímo použitelných předpisů Evropské unie.

Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002 (dále též jen „*nařízení č. 178/2002*“) stanovuje obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanovuje postupy týkající se bezpečnosti potravin.

[III] Žaloba

Žalobkyně má za to, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť je věcně a právně nesprávné, je v rozporu se zásadou předvídatelnosti správních rozhodnutí, v rozporu se skutečným stavem, s provedenými důkazy a spisy, nemá náležitosti stanovené zákonem a je nepřezkoumatelné. Uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená.

Žalobkyně tvrdí, že k nezákonnosti napadeného rozhodnutí došlo v důsledku zkrácení jeho práv jakožto účastníka řízení, a to zejména práva mít možnost předvídat postupy a rozhodnutí správních orgánů, a aby o jeho právech a oprávněných zájmech bylo rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalované v celém jeho rozsahu. Předně konstatuje, že napadeným rozhodnutím, jakož i postupem správního orgánu, byla porušena zásada předvídatelnosti postupu a rozhodování správních orgánů a byla jí uložena zcela zjevně nepřiměřená pokuta. V té souvislosti žalobkyně uvádí, že nejvyšší pokuta uložená Státní zemědělskou a potravinářskou inspekcí v roce 2013 měla být ve výši 5.000.000,- Kč, která měla být uložena společnosti Vapa Drink, v jejíchž lahvích s alkoholem se objevily smrtící dávky metanolu. Tuto skutečnost dovozuje žalobkyně z veřejně dostupných prostředků, a to z rozhovoru s ústředním ředitelem SZPI zveřejněného v internetovém deníku idnes.cz dne 1. 3. 2014 s názvem „Šéf inspektorů: Viníci nezpochybňují prohřešky, nelíbí se jim výše pokuty“ a dále z článku uveřejněného na internetovém serveru tn.nova.cz s názvem „Bilance inspektorů ŠOKUJE! Každá čtvrtá POTRAVINA nevyhověla normám“.

V této souvislosti žalobkyně podotýká, že dvěma rozhodnutími Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni, a to rozhodnutím, které je předmětem i tohoto řízení, jakož i dalším rozhodnutím vydaným stejnou inspekcí, v období měsíců června a července 2014, byla uložena pokuta v celkové výši 5.000.000,- Kč, tedy pokuta ve stejné výši jako byla shora uvedená nejvyšší pokuta uložená za rok 2013. Účastník řízení považuje za potřebné zdůraznit, že pokuta ve výši 5.000.000,- Kč, která byla uložena v souvislosti s metanolovou aférou, byla uložena na základě zjištění smrtících dávek metanolu. Tato pokuta byla tedy uložena v souvislosti s metanolovou aférou, která měla za následek téměř 50 mrtvých a velký počet osob s těžkým a mnohdy trvalým poškozením zdraví. Pokud byla v součtu dvou po sobě jdoucích rozhodnutích inspektorátu SZPI v Plzni uložena stejná pokuta za prohřešky spočívající v nedostatku označování ovoce a zeleniny (země původu), ve zjištění hnilobných či plísňových ložisek, popřípadě zjištění přítomnosti živočichů v potravinách, potom již z tohoto důvodu je nutno uloženou pokutu považovat za nepřiměřenou.

Aniž by žalobkyně chtěla zlehčovat pochybení, která jsou jí vytýkána v nyní napadených rozhodnutích, jakož i ve zmiňovaném druhém rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Plzni, čj. SZPI/AB443-19/2014, č. agendy SŘ-085/4/2014, jsou tato pochybení ve svém bodu zcela zjevně neporovnatelná s důsledky a okolnostmi metanolové aféry. Pokud jsou nedostatky vytýkané v citovaných dvou rozhodnutích kladeny na úroveň distribuce alkoholu obsahující smrtící dávku metanolu, potom se takovéto porovnání jeví nejen jako zřejmě nesprávné, ale jako značně cynické.

To, že došlo napadeným rozhodnutím žalované k určitému snížení uložené pokuty, nemůže na uvedených závěrech ničeho měnit. Z tohoto pohledu se jeví jako nepodstatné, zda

je porovnávána pokuta v naprosto stejné výši, tj. 5.000.000,- Kč, nebo zda je porovnávána pokuta ve výši 5.000.000,- Kč za uvedené drakonické následky s pokutou ve výši takřka 4.000.000,- Kč za nedostatky spočívající v označování ovoce a zeleniny, zjištění hnilobných či plísňových ložisek, popřípadě přítomnosti živočichů v potravinách. I s ohledem na tyto skutečnosti je nutno považovat uloženou pokutu za zcela zjevně nepřiměřenou.

Ukládání takřka milionové pokuty je potom zcela zjevně v rozporu se zásadou legitimního očekávání, pokud nejvyšší uložená pokuta za rok 2013 činila 5.000.000,- Kč a tato byla uložena v souvislosti s metanolovou aférou, která měla, jak uvedeno výše, velmi tragické následky, potom nelze spravedlivě očekávat, že pokuty ve stejných rádech a ve stejné výši budou ukládány za nedostatky, které jsou vytýkány v nyní napadeném rozhodnutí.

Pokud se týká legitimního očekávání, potom se v napadeném rozhodnutí uvádí (na straně 10 ve 4. odstavci), že k výraznému zvýšení pokut docházelo postupně od roku 2013, kdy se kvalita nabízených potravin výrazně zhoršila, a že pokuta odpovídala závažnosti protiprávního jednání (povaze zjištěných vad, množství potravin apod.). Provozovateli potravinářského podniku byly ukládány pokuty převyšující dosavadní průměrnou výši pokut, neboť pokuty v průměrné ukládané výši ztratily svůj preventivní a represivní účinek, a nyní uložená pokuta je zcela v linii dlouhodobého vývoje správní praxe.

Toto tvrzení žalované je zcela zjevně v rozporu se skutečným stavem věci. Pokud se týká tvrzení, že uložená pokuta má být v linii dlouhodobého vývoje správní praxe, potom si žalobkyně dovoluje odkázat na již shora uvedené skutečnosti ve vztahu k nejvyšší uložené pokutě ve výši 5.000.000,- Kč a charakteru správního deliktu, za který tato pokuta byla uložena.

Žalobkyně dále považuje za potřebné uvést, že v roce 2013 došlo ke zvýšení počtu kontrol, avšak ke snížení počtu negativních zjištění. Přitom v roce 2013 došlo za tohoto trendu k navýšení pokut skokově o 82 %. Již toto navýšení bylo podle žalobkyně nutno považovat za neodůvodněné a neočekávatelné. Tento trend vyplývá z výročních zpráv samotné žalované, jak jsou uveřejňovány na jejích internetových stránkách. S ohledem na výše uvedené skutečnosti má tedy žalobkyně za to, že napadené rozhodnutí a postup správních orgánů obou stupňů je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

Žalobkyně má dále za to, že žalovaná nesprávně přičítá k tíži žalobkyně údajnou recidivu. K této otázce uvádí žalovaná své úvahy na straně 8 napadeného rozhodnutí a prvním odstavci na straně 9 napadeného rozhodnutí. Z těchto úvah vyplývá, že žalovaná je toho názoru, že lze posuzovat v zásadě každé opakování správního deliktu jako recidivu. Tuto úvahu považuje žalobkyně za zcela nesprávnou. Žalobkyně má za to, že otázka posouzení recidivy je otázkou správního uvážení. Žalobkyně se samozřejmě nedomnívá, že by posouzení recidivy mělo být omezeno pouze na opakování identického správního deliktu. Žalobkyně má však za to, že na druhé straně nelze samozřejmě vyvodit, co by správní orgán mohl chápat jako přitěžující okolnost - jakýkoliv jiný přestupek či dokonce jakékoliv jiné jednání bez ohledu na vztah tohoto jednání k přestupku nyní postihovanému. Takovýto výklad by nepochybně otvíral cestu až k libovůli správního orgánu. K tomu možno srovnat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 35/2004-53. Žalobkyně má rovněž za to,

že v rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu je recidiva vnímána jako časté opakování daných souvisejících protiprávních jednání. K tomu možno srovnat rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 43/2004-51.

Žalobkyně má za to, že žalovaná v napadeném rozhodnutí neuvádí žádné úvahy, ze kterých by bylo možno dovodit souvislost mezi jednotlivými delikty, tak aby jednání žalobkyně bylo možno označit za recidivu a aby toto mohlo být žalobkyni přičítáno jakožto přitěžující okolnost. Žalobkyně má tedy za to, že rozhodnutí v této části nemá stanovené náležitosti a je v této části zcela nepřezkoumatelné.

Žalobkyně má dále za to, že uložená pokuta je nepřiměřená i s ohledem na změnu posouzení věci provedenou samotnou žalovanou ve srovnání s posouzením provedeným orgánem prvního stupně. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že bylo uvedeno do oběhu 60.480 kusů předmětné šarže fiků a že bylo staženo 3.075 kusů této potraviny. Z toho správní orgán prvního stupně dovodil, že větší množství kusů nebylo možno z oběhu stáhnout a že toto bylo pravděpodobně prodáno spotřebitelům. Z tohoto správní orgán prvního stupně dovodil, že i ostatní šarže byly napadeny stejnou vadou. K odvolání žalobkyně žalovaná uznala, že tato úvaha správního orgánu prvního stupně je nesprávná a učinila závěr, že nevyhovujících kusů fiků bylo takřka dvacetinásobně méně. Této změně však v žádném případě neodpovídá snížení pokuty, kdy došlo ke snížení pokuty na přibližně jednu polovinu.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyslovila v podání ze dne 5. 3. 2015. Navrhla zamítnutí žaloby, přičemž se postupně vyjádřila k jednotlivým žalobním bodům. Žalovaná stručně srovnala správní řízení, v němž byla účastníkovi uložena pokuta ve věci metanolové kauzy, se správním řízením vedeným proti žalobci především z hlediska závažnosti správních deliktů, kterých se měli zúčastnění dopustit. Ve vztahu k námitce, že uložená pokuta byla nepřiměřená, neodůvodněná a neočekávatelná a že žalobci byla k tíži nesprávně přičtena recidiva, odkázala žalovaná především na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaná vyslovily s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle článku 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002 platí, že potravina nesmí být uvedena na trh, není-li bezpečná.

Dle čl. 14 odst. 2 písm. b) nařízení č. 178/2002 se potravina nepovažuje za bezpečnou, je-li považována za nevhodnou k lidské spotřebě.

Dle čl. 14 odst. 5 nařízení č. 178/2002 se při rozhodování o tom, zda potravina není vhodná k lidské spotřebě, bere v úvahu skutečnost, zda není potravina s ohledem na své zamýšlené použití nepřijatelná pro lidskou spotřebu z důvodu kontaminace cizorodými nebo jinými látkami nebo z důvodu hniloby, kažení nebo rozkladu.

Dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách se provozovatel potravinářského podniku dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny.

Dle 17 odst. 3 písm. c) zákona o potravinách se za správní delikt dle § 17 odst. 2 písm. a) tohoto zákona uloží pokuta do 50.000.000,- Kč.

Dle § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Stran první a druhé žalobní námitky (zjevná nepřiměřenost uložené pokuty a porušení zásady legitimního očekávání) soud uvážil následovně.

Žalobkyně předně namítala, že souhrn pokut uložených jí napadeným rozhodnutím a rozhodnutími vydanými v měsících červen a červenec 2014 dosáhl částky 5.000.000,- Kč, tedy výše, kterážto byla uložena v jiné věci v souvislosti s metanolovou aférou.

Krajský soud je přesvědčen, že pouhý obecný odkaz na pokutu uloženou ve skutkově odlišné věci, příp. na prostý součet pokut uložených v jiných řízeních, a z toho dovozovaná nepřiměřenost pokuty uložené v další věci, není dostatečně pádným argumentem pro takový závěr. Porovnávat z hlediska přiměřenosti uložené sankce je možné skutkově shodné, příp. velmi podobné věci. Jistě, metanolová aféra a s ní související následky byly mimořádnou událostí, avšak každá jednotlivá věc má svá specifika, která z ní činí přísně individualizovanou záležitost. Žalobkyní uvedený „vzorec“ vycházející z porovnání výše sečtených pokut a pokuty uložené v naprosto odlišné věci (= metanolová kauza) je pro posouzení přiměřenosti pokuty nepřijatelný. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 950.000,- Kč, byť se dopustil správního deliktu dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách (tuto skutečnost v řízení nezpochybnil), představující velmi vážné pochybení, za který je dle § 17 odst. 3 písm. c) téhož zákona možno uložit pokutu do 50.000.000,- Kč. Žalovanou vyměřená sankce tak tvoří necelá 2 % z její maximální možné výše. Správní orgány výši uložené sankce dostatečným způsobem odůvodnily, přičemž vzaly v potaz veškeré skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně (zde soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění

jejich rozhodnutí). První žalobní námitka, tak jak byla uplatněna, proto nebyla shledána důvodnou.

Stran námitky týkající se porušení zásady legitimního očekávání krajský soud nejprve připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 155/2014 – 33, v němž kasační soud mj. konstatoval: „(...) K zásadě legitimního očekávání se Nejvyšší správní soud vyjádřil v usnesení rozšířeného senátu ze dne ze dne 21. 7. 2009, čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Takovou praxí je správní orgán vázán. Jen taková správní praxe je doplněním psaného práva a je způsobilá modifikovat pravidla obsažená v právní normě.“ Na uvedené Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že správní praxe (v posuzovaném případě Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže) sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle, a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání. Stěžejní závěr tohoto rozsudku spočívá právě v úvaze, dle které správní praxe představuje překážku pro bezdůvodné excesivní trestání a nikoli tedy pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011-119). (...) [12] V rozsudku ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil.“.

Porušení zásady legitimního očekávání lze tedy namítat jen při excesu z dlouhodobé a ustálené praxe. Zároveň je nutno připustit určité rozdíly ve výši ukládaných pokut mezi individuálními případy ve shodném časovém období i vývoj v praxi ukládání pokut, kdy správní orgán na základě zkušeností z minulých období může v rozpětí stanoveném zákonem plošně ukládat o něco vyšší pokuty než dříve, tak aby dostatečně plnily svou represivní a preventivní funkci.

Žalobkyně v žalobě podporuje svá tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání argumentem, že v roce 2013 došlo ke skokovému navýšení pokut ukládaných SZPI o 82% a odkazuje na výroční zprávy SZPI. K tomu soud uvádí, že z údajů uvedených na straně 52 výroční zprávy za rok 2012 a na straně 57 výroční zprávy za rok 2013 vyplývá, že v roce 2012 byly SZPI uloženy pokuty v celkové výši 35.545.650,- Kč a v roce 2013 činila celková výše pokut 64.271.500,- Kč. Jedná se však o souhrnné údaje, ze kterých osamoceně nelze činit žádné závěry relevantní pro rozhodovanou věc. Výroční zprávy SZPI neuvádějí

podrobnější informace ohledně ukládání pokut za správní delikty a ani žalobkyně v tomto ohledu nic dalšího nedoplnila.

Krajský soud v nyní projednávané věci pochybení správních orgánů neshledal. Uložená pokuta je na samé dolní hranici zákonné sazby, přičemž podrobné odůvodnění stanovené sankce rozhodnutí správních orgánů nenese žádné znaky libovůle či zneužití správního uvážení. Na tom nemohou nic změnit ani informace uvedené ve výročních zprávách žalované. Nebylo možné konstatovat existenci dlouhodobé a ustálené praxe, která by odůvodňovala legitimní očekávání uložení pokuty za spáchaný delikt v určité výši, ani vybočení z takové praxe. Ani druhý žalobní bod tak nebyl důvodný.

Třetí uplatněnou námitkou žalobkyně brojí proti nesprávnému závěru žalované ohledně údajné recidivy. Žalobkyně v té souvislosti odkázal na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná mj. uvedla: „*Na tom, že se v daném případě jedná o recidivu, nic nemění ani skutečnost, že účastník řízení nebyl výrobcem potravinovy filky sušené a že tedy musel vynaložit větší úsilí na odhalení jejich vad. Pro konstatování recidivy je stěžejní skutečnost, že účastník řízení byl dříve pravomocně shledán vinným ze spáchání stejných správních deliktů; v oblasti správního trestání je přitom nerozhodné, zda se jednalo o správní delikty zaviněné (tedy úmyslné, nedbalostní), či nikoli, neboť odpovědnost v oblasti potravinového práva je objektivní, tedy nastupuje bez ohledu na zavinění účastníka řízení. Tím odvolací orgán současně vypořádal tvrzení účastníka řízení o rozpornosti těchto dvou úvah.*“.

Soud předně nesouhlasí s žalobcovým tvrzením, že žalovaná je toho názoru, že jako recidivu lze posuzovat v zásadě každé opakování správního deliktu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjevila názor, podle kterého se musí jednat o konstatování viny za **stejný, nikoliv každý** správní delikt. Stejně tak soud nesdílí žalobcův názor, že recidiva, resp. její konstatování, je věcí správního uvažování. Naopak, při konstatování recidivy musí správní orgán vycházet z přesně daných pravidel. Žalobkyně rovněž nemá pravdu v tom, že by v napadeném rozhodnutí nebyly seznatelné úvahy, ze kterých by bylo možno dovodit souvislost mezi jednotlivými delikty tak, aby mohla být konstatována recidiva. Žalovaná (i prvoinstanční správní orgán) konstatovala, že žalobkyně se téhož správního deliktu dopustil i v letech 2012 a 2013, kteroužto skutečnost žalobkyně **nezpochybnila**. Ona úvaha tedy vyjevna byla a spočívala v konstatování naplnění skutkové podstaty téhož správního deliktu žalobkyní v letech 2012 a 2013.

Stran posledního žalobního bodu soud odkazuje na závěry prezentované v posouzení žalobních námitek č. 1 a 2. Soud neshledal, že by výše uložené pokuty byla nepřiměřená, nadto ze strany správních orgánů byla podrobně a přesvědčivě odůvodněna. Ani závěrečná námitka proto nebyla důvodná.

Jen v obecné rovině žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, v rozporu se skutečným stavem a s provedenými důkazy a spisy, a že neobsahuje náležitosti stanovené zákonem. Tyto námitky však žalobkyně nijak nekonkretizuje.

Vzhledem k obecnosti této argumentace soud může uvést toliko to, že podle jeho názoru byl postup správních orgánů v souladu s právními předpisy. Napadené rozhodnutí je vnitřně nerozporné, dostatečně odůvodněné a vychází z provedených důkazů. Napadené rozhodnutí obsahuje náležitosti stanovené zákonem. V souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, sp. zn. 1 Azs 28/2004, soud přezkoumal postup správních orgánů obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v jejich postupu pochybení, které by odůvodňovalo zrušení napadeného rozhodnutí.

Soud rovněž neshledal důvody pro moderaci uložené pokuty (250.000,- Kč, resp. 251.000,- Kč). K tomu nejprve připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 22/2012-23, z něhož se podává: *„Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, že by sankce, pohybující se nejen v zákonném rozmezí a odpovídající i všem zásadám pro její ukládání a zohledňující kritéria potřebná pro její individualizaci, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce.“*

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s., rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě. V dané věci totiž nedošlo k uložení sankce ve zjevně nepřiměřené výši (k tomu viz blíže odůvodnění k žalobním bodům 1 a 2), a tak zde nebylo prostoru pro postup dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

Jelikož na základě výše uvedené argumentace soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2016

JUDr. Václav ROUČKA, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková